

Sygn. akt VII Ua 22/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Teresa Makarewicz

Sędziowie: SO Danuta Dadej-Więsyk (spr.)

SR del. do SO Renata Borek-Buchajczuk

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy z odwołania A. K.

przeciwko Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w L.

o prawo do jednorazowego odszkodowania

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt VII U 47/15

I. apelację oddala;

II. zasądza od A. K. na rzecz Komendanta Wojewódzkiego Policji w L. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt **VII Ua 22/16**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wyrokiem z dnia 22 grudnia 2016 roku oddalił odwołanie A. K. od decyzji Komendanta Wojewódzkiej Policji w L. z dnia 26 listopada 2014 roku,(...) odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu doznanego w dniu 29 stycznia 2014 roku oraz zasądził od A. K. na rzecz Komendanta Wojewódzkiej Policji w L. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca st. sierż. A. K. jest policjantem Komendy Powiatowej Policji w Ł.. W dniu 29 stycznia 2014 roku – zgodnie z grafikiem służb – miał pełnić służbę na pierwszej zmianie, tj. od godz. 7.00. W związku z tym około godz. 6.10 wyszedł z domu i wraz z żoną, która jest również funkcjonariuszem KPP w Ł. udał do K.. W trakcie pokonywania na pieszo zaśnieżonego i pokrytego lodem odcinka drogi poślizgnął się i upadł, uderzając głową w oblodzoną jezdnię. Po przybyciu do KPP w Ł. rozpoczął służbę. Po odprawie – z uwagi na nasilające się bóle głowy i szyi – postanowił udać się do Szpitala (...) w Ł.. O zaistniałym zdarzeniu powiadomił zastępcę Naczelnika Wydziału Prewencji KPP w Ł. kom.

S. K.. W szpitalu, po badaniach, stwierdzono u wnioskodawcy dystorsję odcinka szyjnego kręgosłupa i zdecydowano o pozostawieniu wnioskodawcy na Oddziale (...) W dniu 31 stycznia 2014 roku wnioskodawca złożył raport o wypadku do Komendanta K. w Ł. (bezsporne, por. k. 1 i 5 akt K.).

W szpitalu wnioskodawca przebywał do dnia 4 lutego 2014 roku. W czasie hospitalizacji stwierdzono u wnioskodawcy dystorsję odcinka szyjnego, centralną przepuklinę krążka m. kręgowego C6-C7, bez modelowania rdzenia kręgowego, przemieszczenie zęba obrotnika na stronę prawą – cechy urazu więzadłowego, stłuczenie okolicy potylicznej głowy. Po zakończeniu hospitalizacji wnioskodawca kontynuował leczenie w Poradni (...) w Ł.. Leczenie zakończono w dniu 28 kwietnia 2014 roku (bezsporne, por. dokumentacja medyczna – k. 25, opinie biegłych – k.25,26,38).

W dniu 10 lutego 2014 roku Komendant Powiatowej Policji w Ł. postanowił powołać komisję powypadkową w celu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, jakiemu uległ wnioskodawca w dniu 29 stycznia 2014 roku (bezsporne, por. k. 3 akt K.).

W dniu 12 maja 2014 roku został sporządzony protokół powypadkowy nr (...), w którym stwierdzono, że wypadek z dnia 29 stycznia 2014 roku nastąpił w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych lub czynności określonych w art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (bezsporne, por. k. 14,15 akt K.).

Orzeczeniem Nr (...) z dnia 22 września 2014 roku Wojewódzka Komisja Lekarska MSW w Ł. określiła uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy – w związku ze zdarzeniem z dnia 29 stycznia 2014 roku – łącznie na 11 % (bezsporne, por. k. 21 akt K.). Również biegli neurolog E. P. i ortopeda – traumatolog Z. T. w swoich opiniach stwierdzili, że w związku ze zdarzeniem z dnia 29 stycznia 2014 roku wnioskodawca doznał łącznie 11% uszczerbku na zdrowiu (opinie biegłych – k. 26,27,38).

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2014 roku zastępca Naczelnika Wydziału Kontroli KWP w Ł. – działając z upoważnienia L. Komendanta Wojewódzkiego Policji w Ł. (obecnie Komendanta Wojewódzkiej Policji w Ł.) - wszczął postępowanie w sprawie świadczenia odszkodowawczego w związku z uszczerbkiem na zdrowiu wnioskodawcy z dnia 29 stycznia 2014 roku (bezsporne, por. k. 23 akt K.).

Decyzją z dnia 26 listopada 2014 roku L. Komendant Wojewódzkiej Policji w Ł. – obecnie : Komendant Wojewódzkiej Policji w Ł. - odmówił A. K. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu doznanego w dniu 29 stycznia 2014 roku.

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami i został ustalony na podstawie powyżej powołanych dowodów. Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do kwestionowania autentyczności bądź wiarygodności zgromadzonych w sprawie dowodów, gdyż nie kwestionowała ich również żadna ze stron.

Sąd I instancji na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego uznał, iż odwołanie nie jest zasadne.

Sąd Rejonowy jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał art. 3 ust. 1 oraz art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. z 2014 r. poz. 616) – która to ustawa zastąpiła z dniem 1 lipca 2014 roku uprzednio obowiązującą ustawę z dnia 16 grudnia 1972 roku o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji – Sąd I instancji wskazał, że ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 roku wyłączyła z kręgu zdarzeń uznawanych za wypadek w związku ze służbą zdarzenia związane z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca z i z miejsca wykonywania czynności służbowych (a takie zdarzenia były uznawane za wypadek w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku).

Sąd Rejonowy jednocześnie podniósł, że zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Wskazał, że wykładnia gramatyczna powołanej

regulacji, wykładnia systemowa ustawy oraz analiza uzasadnienia sejmowego do tego aktu prawnego, prowadzi do jednoznacznego wniosku, że postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych o którym stanowi art. 48, zostało uregulowane w rozdziale 6 ustawy. Wcześniejsze działania funkcjonariusza, w tym zawiadomienie o zdarzeniu, następnie działania kierownika jednostki, potem komisji powypadkowej, aż w końcu ustalenie uszczerbku na zdrowiu są określone w ustawie w rozdziałach 3-5 i należy je zakwalifikować jako postępowanie powypadkowe, niezależne i poprzedzające postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych. Postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczyna się z urzędu w przypadku stwierdzenia w okresie pozostawania w służbie uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza (art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy), a więc już po zakończeniu postępowania powypadkowego. Ustawodawca wyraźnie rozgraniczył przedmiotowe postępowania. Dla zastosowania omawianej ustawy nie ma więc znaczenia data zdarzenia czy zawiadomienia o wypadku, a wyłącznie data wszczęcia postępowania w sprawie przyznania świadczenia odszkodowawczego.

W niniejszej sprawie postępowanie w sprawie świadczenia odszkodowawczego, w związku z uszczerbkiem na zdrowiu A. K. w związku ze zdarzeniem z dnia 29 stycznia 2014 roku, zostało wszczęte w dniu 4 listopada 2014 roku. Do oceny roszczenia wnioskodawcy, zastosowanie znajduje zatem ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 roku, która weszła w życie 1 lipca 2014 roku, a nie akt prawny obowiązujący w chwili zdarzenia tj. ustawa z dnia 16 grudnia 1972 roku o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz. U. Nr 53, poz. 345, z późn. zm.).

Sąd Rejonowy ustalił, że nowa ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 roku nie uprawnia do przyznania funkcjonariuszowi prawa odszkodowania za wypadek w drodze do miejsca i z miejsca wykonywania służby (art. 3 ust. 1 ustawy).

Wobec powyższego A. K. nie przysługuje prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu zdarzenia z dnia 29 stycznia 2014 roku. Wobec tego Sąd I instancji oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ kpc.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 i 2 kpc, który wprowadza zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzoną z tego tytułu kwotę 60 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego wg stawek określonych w § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U z 2002 r. nr 163 poz.1349).

Apelację od wyroku złożył ubezpieczony A. K. zaskarżając go w całości zarzucił naruszenie art. 48 ustawy z dnia 04 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż w niniejszej sprawie zastosować należy ww. ustawę z dnia 04 kwietnia 2014 r., w sytuacji gdy postępowanie w niniejszej sprawie w dniu wejścia w życie ustawy tj. 01 lipca 2014 r. nie było zakończone prawomocną decyzją, a zatem winny zostać zastosowane przepisy dotychczasowe tj. przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji.

Powołując się na powyższy zarzut apelujący wnosił o;

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji Nr (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w L. z dnia 26 listopada 2014 roku przez przyznanie odwołującemu się jednorazowego odszkodowania z tytułu ustalonego 11% uszczerbku na zdrowiu doznanego wskutek wypadku w dniu 29 stycznia 2014 r., ustalonego ostatecznym orzeczeniem nr (...) Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSW w L. z dnia 22 września 2014 r. oraz zasądzenie od organu na rzecz odwołującego się kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego,
2. Zasądzenie od Organu na rzecz odwołującego się kosztów postępowania za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie znajdując również żadnych podstaw do jego zmiany.

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny jest bezsporny. Sporna pozostawała ocena, która z ustaw dotyczących odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób w związku ze służbą w Policji stanowi podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie a mianowicie, czy ustawa z dnia 16 grudnia 1972 roku o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz. U. z 1972 roku nr 53, poz. 345 ze zmianami), czy też ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 roku o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. z 2014 roku, poz. 616).

Na wstępie należy wskazać, iż ustawa o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji z dnia 16 grudnia 1972 roku w art. 2 uznawała za wypadek pozostający w związku z pełnieniem służby w Policji nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które zaszło podczas lub w związku;

- 1) z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych,
- 2) z wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych, z wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działające w resorcie spraw wewnętrznych organizacje polityczne, zawodowe albo społeczne, z ratowaniem ludzi lub ich mienia z grożącego niebezpieczeństwa albo ratowaniem mienia społecznego przed zniszczeniem lub zagarnięciem,
- 5) z udzielaniem przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy spełnianiu przez niego czynności urzędowych,
- 6) z udziałem w pościgu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa albo ochroną innych obywateli przed napaścią,
- 7) z udziałem w czynach społecznych organizowanych w resorcie spraw wewnętrznych,
- 8) z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności określonych w pkt 1-7.

Z kolei ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 roku o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, która zastąpiła z dniem 1 lipca 2014 roku ustawę z 1972 roku, definiuje w art. 2 jako wypadek nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło podczas:

- 1) wykonywania lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych;
- 2) wykonywania lub w związku z wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych;
- 3) uczestniczenia lub w związku z uczestniczeniem w obowiązkowych zajęciach związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych i sprawności fizycznej funkcjonariuszy;
- 4) wykonywania lub w związku z wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działający w służbie związek zawodowy funkcjonariuszy albo organizacje zawodowe lub społeczne;

5) ratowania lub w związku z ratowaniem ludzi z grożącego niebezpieczeństwa lub ratowaniem mienia Skarbu Państwa przed zniszczeniem lub zagarnięciem;

6) udzielania lub w związku z udzielaniem przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy wykonywaniu przez niego czynności urzędowych.

Zatem powyższa nowa regulacja wyłączyła z kręgu zdarzeń, uznawanych jako wypadek w związku ze służbą, zdarzenia związane z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności służbowych. Przepisy przejściowe ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, w art. 48 ust. 1 stanowią, iż do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Analizując powyższe przepisy intertemporalne należy zauważyć, iż nowa ustawa w rozdziałach od 3 do 5 wskazuje poszczególne czynności, w tym zawiadomienie przełożonego o zdarzeniu (wypadku), wszczęcie przez kierownika jednostki organizacyjnej postępowania w sprawie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, powołanie komisji powypadkowej, ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku, sporządzenie protokołu i wydanie orzeczenia przez Wojewódzką Komisję Lekarską MSW, które należą do postępowania powypadkowego. Natomiast zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy, postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczyna się z urzędu w przypadku stwierdzenia w okresie pozostawania w służbie uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza. Treść tego przepisu wskazuje, iż postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczyna się już po zakończeniu postępowania powypadkowego.

W ocenie Sądu Okręgowego wykładnia przepisu przejściowego art. 48 ust. 1 ustawy z 2014r wymaga rozważenia czy w okolicznościach faktycznych sprawy niniejszej przed dniem wejścia w życie nowej ustawy zostało wszczęte postępowanie w sprawie przyznania wnioskodawcy świadczeń odszkodowawczych co wymaga przeanalizowania uregulowań zawartych w ustawie z 1972r. Nie można podzielić stanowiska Sądu Rejonowego który uznał, że postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych o którym stanowi art. 48 zostało uregulowane w rozdziale 6 nowej ustawy bowiem ten przepis jako przejściowy nakazuje stosowanie przepisów dotychczasowych w określonej w nim sytuacji. Przepis ten ma charakter normy kolizyjnej i służy do odpowiedzi na pytanie czy do zdarzenia prawnego ma być zastosowane nowe prawo czy też dotychczasowe. Zasadne jest natomiast stanowisko Sądu Rejonowego, że dla zastosowania uregulowania art. 48 oraz rozstrzygnięcia, czy mają zastosowanie przepisy dotychczasowe nie ma znaczenia data zdarzenia czy data zawiadomienia o wypadku a wyłącznie data wszczęcia postępowania w sprawie przyznania odszkodowania, co wynika wprost z przepisu art. 48.

Podnieść należy, że organ odszkodowawczy stoi na stanowisku, że w obu ustawach ustawodawca wyraźnie odróżnił (rozdzielił) postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych, od postępowania o orzekaniu o uszczerbku, postępowania mającego na celu ustalenie okoliczności i przyczyny wypadku funkcjonariusza w związku ze służbą (odpowiedź na odwołanie).

Analizując uregulowania rozdziału 4 (postępowanie w sprawach odszkodowań) ustawy z 1972r oraz przepisy wykonawcze do tej ustawy w postaci rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 października 2011 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby w Policji (Dz. U. z dnia 15 listopada 2011 r.) oraz rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biurze Ochrony Rządu (Dz. U z 10 marca 1992) należy wskazać, że postępowanie przebiegało w ten sposób, że poszkodowany zawiadamiał o wypadku kierownika właściwej jednostki organizacyjnej Policji, komisja powypadkowa ustalała okoliczności i przyczyny wypadku w postępowaniu wyjaśniającym, sporządzany był protokół powypadkowy, następnie zatwierdzany. Organ odszkodowawczy badał i oceniał sprawę na podstawie całokształtu dowodów i oświadczeń zainteresowanego następnie wszczynał postępowanie z urzędu w razie doznania przez funkcjonariusza w okresie służby trwałego

uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku. W razie ustalenia, że wypadek, któremu uległ funkcjonariusz, jest wypadkiem pozostającym w związku z pełnieniem służby kierowany był on do komisji lekarskiej służby zdrowia resortu spraw wewnętrznych w celu ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu wskutek tego wypadku lub choroby. Przepisy powyższe również wyodrębniały poszczególne etapy postępowania, tj. postępowanie powypadkowe (§ 8 rozporządzenia z dnia 10 marca 1992 roku) oraz postępowanie w sprawie odszkodowania, które wszczęto w sprawie przyznania urzędu lub na wniosek zainteresowanego (art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku).

Przenosząc przytoczone uregulowania na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że w zaistniałych okolicznościach faktycznych do dnia 1 lipca 2014r nie zostało wszczęte postępowanie w sprawie przyznania wnioskodawcy odszkodowania w rozumieniu przepisów ustawy z 1972r.

Odnosząc się do zarzutów apelacji to należy wskazać, że Sąd Rejonowy nie naruszył przepisu art. 48 ustawy z 2014r. W ocenie apelującego momentem decydującym o zastosowaniu ustawy z 1972r jest moment wypadku lub najpóźniej moment zgłoszenia przez wnioskodawcę zdarzenia przełożonym. Zawiadomienie poszkodowanego o przebyłym wypadku inicjuje cały proces przyznania świadczeń odszkodowawczych, podjęcie tej czynności jest zależne od poszkodowanego. Potem następuje wszczęcie postępowania wyjaśniającego, powołanie komisji wypadkowej, orzekanie o uszczerbku a po tym etapie podjęcie decyzji dotyczącej odszkodowania. Zdaniem apelującego sama data wszczęcia postępowania w sprawie przyznania świadczeń nie może decydować o zastosowaniu regulacji z 1972r czy z 2014 r. Ponadto zdarzenie, które zaistniało 29.01.2014 r. i wszczęte w związku z tym postępowanie wyjaśniające, nie zakończone prawomocną decyzją podlega regulacjom prawnym wskazanym w ustawie z 1972 r.

Takie stanowisko nie znajduje w ocenie Sądu Okręgowego umocowania w art. 48 ustawy bowiem treść tego przepisu nie pozostawia żadnych wątpliwości, że o zastosowaniu przepisów dotychczasowej ustawy decyduje wszczęcie postępowania w sprawie świadczeń odszkodowawczych, a nie data zdarzenia, czy data zawiadomienia o wypadku.

Mając powyższe na względzie należy uznać, że Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, iż ustawodawca rozgraniczył wskazane postępowania, a dla zastosowania ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku ma znaczenie wyłącznie data, w której wszczęto postępowanie w sprawie przyznania świadczenia odszkodowawczego, a nie zakończono go decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy. Dotyczy to więc sytuacji, kiedy postępowanie w sprawie świadczeń odszkodowawczych było wszczęte przed wejściem w życie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, a więc przed dniem 1 lipca 2014 roku i nie zostało zakończone do tego czasu. W takim przypadku będą miały zastosowanie przepisy ustawy z 1972 roku.

Do oceny roszczenia wnioskodawcy znajduje natomiast zastosowanie ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 roku, która weszła w życie 1 lipca 2014 roku, bowiem postępowanie w sprawie przyznania świadczenia odszkodowawczego zostało wszczęte w dniu 4 listopada 2014 roku. Gdyby wolą ustawodawcy było ' rozszerzenie zakresu stosowania przepisów ustawy z 1972 roku do wypadków, które miały miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, to niewątpliwie zostałyby to wyraźnie wskazane w treści art. 48 ust. 1 tej ustawy, analogicznie jak to miało miejsce w przypadku ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku. Art. 15 ust. 2 tej ustawy stanowił bowiem, iż do spraw o odszkodowanie należne z tytułu wypadków, które nastąpiły, lub chorób, które spowodowały uszczerbek na zdrowiu bądź śmierć funkcjonariusza przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W związku z powyższym, zawarty w apelacji, zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 48 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, należało uznać za chybiony.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za drugą instancję uzasadnia przepis art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 roku, poz. 490 j.t.).